

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSA Jan Futro

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko H.(...) Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 maja 2010 r.,

zażalenia powódki na postanowienie zawarte w pkt V wyroku

Sądu Apelacyjnego z dnia 8 października 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w punkcie V wyroku z dnia 8 października 2009 r. odrzucił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 10 marca 2009 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że apelacja powódki wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika nie została opłacona opłatą stosunkową, a wniosek o zwolnienie od tej opłaty złożony został dopiero po wezwaniu do uiszczenia opłaty. Nadanie apelacji biegu przez Sąd Okręgowy nie konwaliduje, zdaniem Sądu Apelacyjnego, uchybienia w postaci ciążącego na pełnomocniku obowiązku samodzielnego opłacenia środka odwoławczego, zatem, zgodnie z obowiązującym w dniu wniesienia apelacji art. 130² §

3 w związku z art. 377 k.p.c., należało odrzucić apelację powódki, skoro nie dokonał tego Sąd Okręgowy.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego pełnomocnik powódki podkreślił, że powódka została zwolniona w całości od kosztów sądowych przez Sąd Okręgowy. Powództwo zostało wytoczone dnia 8 stycznia 2007 r. k.p.c., a więc przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 21, poz. 123), tj. przed dniem 10 marca 2007 r. Miały w związku z tym zastosowanie przepisy art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej: u.k.s.c.). Pełnomocnik powódki powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., II UZ 47/07 (OSNP 2009, nr 9-10, poz. 129), zgodnie z którym zmiana treści art. 100 ust. 2 i uchylenie art. 14 ust. 2 u.k.s.c. nie dotyczą spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r., Nr 21, poz. 123), czyli przed 10 marca 2007 r. W sprawach tych aż do ich zakończenia stosuje się art. 100 ust. 2 i art. 14 ust. 2 w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powódka korzystała z częściowego zwolnienia od kosztów sądowych, mianowicie ze zwolnienia z opłaty od pozwu (na mocy postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 kwietnia 2007 r.). Apelacja od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 marca 2009 r. została wniesiona dnia 23 kwietnia 2009 r. Pełnomocnik powódki wniósł opłatę od apelacji w wysokości 50 złotych. Został w związku z tym wezwany do uiszczenia opłaty od apelacji w wysokości 25.828 złotych. Wtedy wniósł o zwolnienie powódki od kosztów sądowych. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 20 maja 2009 r. zwolnił powódkę od kosztów sądowych. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu trafnie jednak uznał, że nadanie apelacji biegu przez Sąd Okręgowy nie konwaliduje uchybienia w postaci ciążącego na pełnomocniku obowiązku jej opłacenia. Podstawę zaskarżonego postanowienia stanowi art. 130² § 3 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty m. in. wniesioną przez adwokata lub radcę prawnego apelację podlegającą opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej. Przepis ten został uchylony przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571), która weszła w życie dnia 1 lipca 2009 r. Zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy, jej przepisy stosuje

się do postępowań wszczętych po dniu wejścia ustawy w życie. zatem uchylony art. 130² § 3 k.p.c. znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Co więcej, należy podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny stwierdził zgodność tego przepisu z Konstytucją w wyrokach z dnia 17 listopada 2008 r., SK 33/07 (OTK 2008, nr 9A, poz. 154), 28 maja 2009 r., P 87/08 (OTK 2009, nr 5A, poz. 72) i z dnia 14 września 2009 r., SK 47/07 (OTK 2009, nr 8 A, poz. 122).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).